

**Meditersansko more - najveće
groblje u modernoj historiji**

Peter Koenig

Meditersko more - najveće groblje u modernoj historiji

Peter Koenig

Geopolitički analitičar

Sažetak

Samo tokom 2018. godine više od 500 izbjeglica se utopilo u Mediteranskom moru. Čamcima na kojima su se nalazili onemogućen je pristup obalama Malte i Italije. Oni su prisilno otjerani nazad na obale Sjeverne Afrike, odakle su i došli, najvećim dijelom iz Libije, no većina čamaca je potonula i bezbroj izbjeglica nije uspjelo stići do krajnjeg odredišta.

Ključne riječi: izbjeglice, Mediteransko more, Sjeverna Afrika, Libija

Ovo su de facto ubistva, teški zločini protiv čovječnosti, koje je počinila Evropska unija. Ti isti „lideri“ (bolje reći kriminalci), imaju pretke poznate po zlodjelima silovanja, iskorištavanja, torture i pustošenja nacija i zemalja Azije, Afrike, Latinske Amerike. Evropljani svoju nehumanost nose u genima. Ovo se također odnosi na „superiornu“, pohlepnu bijelu rasu. Prije svega na one koji sjede u političkom i korporativnom vodstvu Evropske unije ili još ekskluzivnijih SAD, ili na one koji imenuju jedni druge u Evropsku komisiju. Trebali bismo ih zvati „bezdušnom ruljom“.

Ovo je takozvani Zapad, sada na čelu sa Sjedinjenim Državama – koje u suštini predstavljaju transplantaciju Britanskog carstva preko Atlantika, tamo gdje su se osjećali sigurnije, okruženi sa dva blistava mora, radije nego da budu samo jedan otok u Atlantiku, koji sjedi ispred ogromne, prostrane mase kopna zvanog Evroazija. Stari kontinent, alias Evropa, dobio je novo trans-atlantsko carstvo, nove gospodare univerzuma, te stekao podređenu ulogu. I to se sve dešavalo tokom proteklih 100 godina, kada je novo carstvo počelo oslabljivati Evropu, a posebice tokom dva Svjetska rata.

Danas su evropski lideri marionete kojima upravljaju atlantističke elite, kako bi se pobrinule da obrazovani Evropljani ne postave barikade, da su konstantno iznureni korporativizmom slobodnog tržišta koje stvara nezaposlenost, oduzimajući mi njihove teško zarađene sigurnosne mreže, obasipajući ih lažnim vijestima – te postepeno ih ugnjetavajući sa sve većim brojem policijskih država, masivnom militarizacijom – te naposljetku, koristeći pomno izrežirane prilive izbjeglica iz istih država koje su SAD, EU i NATO uništili – kao dodatno oružje za destabiliziranje. Grčka bi trebala poslužiti kao najočitiiji primjer toga šta se zapravo dešava, počev od „inferiornih“ južnih država članica, onih koje graniče sa strateški i ekonomski važnim morskim putevima koji se protežu Mediteranom.

Mislite da sam lud? – Počnite ponovo razmišljati i povežite tačkice.

Broj žrtava u Mediteranu u 2017. je iznosio oko 3. 200, dok je samo do aprila 2018. godine ovaj broj bio viši za 600, na šta trebamo dodati dodatnih 500 izbjeglica iz mjeseca juna. Ova cifra će nastaviti da raste s obzirom na evropsku politiku zatvorenih granica i brojne druge stvari. EU je već sklopila ugovore sa Libijskom obalnom stražom, između ostalog opremivši ih sa municijom potrebnom da otjeraju izbjegličke čamce nazad na obale Libije.

Mnogi su potonuli – a spašavanje onih koji su bačeni u more je „zabranjeno“ – oni su jednostavno bili prepušteni smrti. Ovo je pravilo. Malta, mali otok koji također pripada Briselu, važan i kao tranzit za izbjeglice, izdao je stroge zabrane za ribarske čamce i nevladine organizacije koje pokušavaju da spase izbjeglice.

Shodno tome, tada već poznati čamac sa 330 izbjeglica – bolesnih i očajnih ljudi – ljudi koji su se borili za vlastiti opstanak, mnogi od njih sa malom djecom, koji nisu željeli ništa sem da njihova djeca imaju bolji život – odbijeni su od Malte, gurnuti ponovo u more, po nahođenju NATO-a i EU. Malta je sa NATO-om sklopila sporazum Partnerstvo za mir, te se stoga povinuje NATO-vim odlukama. NATO, ta ubilačka organizacija, nema ni parče humanosti u sebi, niti u krvi ljudi koji sjede za njenim vodstvom – bilo gdje u svijetu.

Zamislite, u postojećem kontekstu, krajem juna, odvio se zadnji samit EU članica, kako bi se došlo do dogovora o tome kako odgovoriti na izbjegličku krizu u budućnosti, drugim riječima, kako držati izbjeglice podalje od Evrope. Nijedna od država, sem Njemačke, nije ni razmatrala prihvaćanje ovih jadnih duša kako bi im se pružilo sklonište, hrana i lijekovi, čak ni prosto iz humanitarnih razloga. Tokom razgovara se čak razmatralo o tome gdje izgraditi zid – da, i to je bilo u opticaju kako bi ih se držalo podalje – Evropa, kao zenofobična slobodna luka bogatih, rješavala bi pitanja migracija vodeći se Trumpovom šemom. Oni zaslužuju jedni druge, Trump i Brisel, te svoje trgovinske ratove – treba ih prepustiti da unište jedni druge do temelja.

Tokom ovog „mini samita“ gospođa Merkel je skoro pa izgubila svoju titulu kancelarke, jer se ona, unatoč svim očekivanjima, zalagala za najhumanitarniji stav, od svih 28 neoliberala prisutnih za stolom. To nije prošlo najbolje kod njene koalicione partije, ultra konzervativne bavarske Kršćansko-socijalne unije. Zahtjevi za njenom ostavkom su se počeli gomilati. Ministar unutrašnjih poslova Njemačke, Horst Seehofer, namjeravao je da odstupi sa vlasti zbog Merkeline navodne „velikodušnosti“ prema izbjeglicama – u čijem slučaju bi krajnje nestabilna koalicija desnice i ljevice doživila kolaps – i ko zna ko bi tada predvodio Njemačku. Možda bi se morali sazvati novi izbori, a pitanje je šta bi se tada desilo. Druge sile nisu mogle dozvoliti da takva nestabilnost potraje, jer Washingtonu je potrebna Njemačka kao glavni predvodnik potpunog vazalstva i nereda. I upalilo je. Njemačka je spašena.

S druge strane, evropska migrantsko-izbjeglička politika je doživjela krah. Da li EU bukvalno nastoji da ubije izbjeglice, da bi odgovorila od buduće navale? Masovna ubistva koja služe kao način za obeshrabrivanje očajnih ljudi koji su u potrazi za skloništem u upravo onim zemljama koje su imale ključne uloge u uništavanju njihovih izgleda za preživljavanje u njihovim domovinama? Generacije mladih ljudi sa Bliskog Istoka i Afrike su uništene i nestale.

Da li su ovi visoko pozicionirani zvaničnici EU u Briselu ijednom riječi spomenuli svoju vlastitu odgovornost u ovim poplavama izbjeglica? – Ne, naravno da nisu. Da li je savjest proradila i u jednoj glavi ovih lažnih, neoliberala-neonacista, barem zbog osjećaja krivnje sa kojim će se nositi za sve što se desilo? – Da li im je prouzrokovala neispavane noći? Sumnjam. Svaki trag ljudskog saosjećanja je nestao u ovim čudovištima.

A onda se tu pojavljuje Italija, sa svojom čudnom novom koalicijom. Ljevičarski pokret Pet zvijezda je stupio u koaliciju sa desničarskom partijom Lega Norte, prodavajući svoju ljudskost za mogućnost vladanja, odričući se svoje odgovornosti za migrante i udružujući se sa zenofobičnom, narcisističkom, i da, donekle bliskom fašizmu, Legom Norte – koja se strogo protivi prihvaćanju migranata. Oni bi bojkotovali bilo kakav ishod kojim bi se Italija prisilila na prihvrat izbjeglica, ili čak na izgradnju tranzitnih izbjegličkih kampova. Na kraju, na Samitu su postigli bezprizorni dogovor; koji ne obavezuje nijednu potpisnicu da učini bilo šta. A Macron je izjavio da je ovo bio najbolji samit o izbjeglicama koji je EU ikad održala. Toliko o tome.

Sve je bilo dobrovoljno. Jedini dogovor koji su mogli sebi pripisati jeste izgradnja izbjegličkih kampova u sjeverno-afričkim državama, za sve one izbjeglice koje će biti vraćene nazad. Srećom, sve sjeverno-afričke države, od Egipta, preko Tunisa i Alžira, do Maroka, rekli su ne. Nakon što su svjedočili onome šta se odvijalo u pravim robovlasničkim kampovima u Libiji, barem su imali dovoljno saosjećanja za ova očajna ljudska bića da nisu dozvolili da se ovo dogodi. Saosjećanje, riječ za osjećanje od kojeg su Evropljani potpuno operisani.

Ipak, nikakav izraelsko-trumpovsko-briselski zid ili bodljikava žica neće prisiliti ove očajnike da ostanu u svojim zemljama koje su uništene ratovima, ekonomskim blokadama ili Zapadnim terorizmom. Zapad, i samo Zapad, je taj koji je odgovoran za neprekidni destruktivni kaos, torturu i bezzakonje u ovim

nacijama kojima želi da dominira, iz bezbroj razloga – kako bi ukrali njihove energetske izvore, minerale; zbog njihove strateške lokacije, i naposljetku, kako bi u potpunosti uspostavili svoju svjetsku hegemoniju. No Zapadu ovo nikada neće poći za rukom. Zlo neće predvladati u konačnici. Tako funkcioniše priroda stvari. No, tokom svog kolapsa, zlo će sa sobom odnijeti milione nedužnih života. Bezbroj djece će ostati bez budućnosti, bez roditelja, bez obrazovanja, zdravstvene zaštite, pitke vode. Kako bi sebi osigurali opstanak morat će postati pravi robovi, bit će silovani i iskorištovani, te na kraju i ubijeni. Evropski zločin je zločin beskrajnih proporcija, ali niko ga ne primjećuje, a kamoli zaustavlja.